

meren i de Sager, hvor Myndighedsmisbrug lettest kunne bestrafes, maatte han saa meget lettere kunne betro dem til Dommeren i de mindre betydelige kriminelle Sager. Men selv om nu den ærede Forslagsstiller, for at bringe nogen større Harmoni tilveie mellem sin Motivering og Undringsforslaget, vil foretage en saadan Omredaktion af dette sidste, hvorved det kom til at indskrænke sig til kun at angaa de Sager, der tidligere ere behandlede som offentlige, paastaar jeg, at han alligevel ikke har Ret til at sige, at han kun bevarer en Ret for Forældrene, de hidtil have været i Besiddelse af. Vel er det saaledes, at ifølge Lov 11te Februar 1863 § 2 skulle saadanne mindre Lovovertrædelser af Børn, for hvilke der ikke kan idømmes offentligt Arbejde, behandles som offentlige Politifager. Men denne § 5 indeholder selv Korrektivet for de Tilfælde, hvor Sagen ifølge sin særegne Beskaffenhed ikke tilstøder Offentlighed, og herunder maatte ganske sikkert netop de Tilfælde gaa ind, hvor Forhøret ikke kunde ventes at føre til Sandhedens Oplysning, naar Offentlighed skulde tilstedes. Naar en Sag foreligger saa lidt oplyst, at Sandhedens Konstatering vilde komme til at bero paa det egentlige Forhør, den egentlige Inquisition, saa kunde det jo forud med Bestemthed siges, at det ikke vilde kunne føre til Noget, at Bevis ikke vilde kunne tilveiebringes, naar Alle og Enhver kunde være tilstede ved Forhøret og derved lære, hvilken Indbring det gjaldt om at faae lagt i Veien for Forhøret, naar man ikke ønskede Sandheden oplyst, hvilke Spor der skulde staffles afveien, hvilke Vidner der skulde søges paavirkede og saa fremdeles. Hvor Sagen var af en saadan Beskaffenhed, havde Dommeren efter § 5 den Udvei at kunne dekretere, at Sagen vilde blive at behandle inden lukkede Døre, og saa vilde det netop komme til at bero paa ham om Forældrene skulde kunne være tilstede eller ikke. Det er jo vistnok klart, at det, at det ifølge denne Bestemmelse i § 5 kunde dekretes, at Sagen skulde behandles inden lukkede Døre, ingenlunde alene eller hovedsagelig sigter til det af mig omtalte Tilfælde, det sigter naturligvis ogsaa til andre, hvor det vilde vække Forargelse at behandle Sagen offentlig, men jeg har ingen Tvivl om, at det af mig omtalte Tilfælde gaar ligefrem ind under Ordene, og at den Udvei altsaa har staaet Dommeren aaben. Det maa overhovedet erindres, at Bestemmelsen om, at mindre kriminelle Sager mod Børn skulle behandles som offentlige Politifager, ingenlunde er foranlediget af Hensyn til, at de derved blive behandlede offentlig. Grunden var den, at man vilde søge at tilveiebringe en saa hurtig Tilendebringelse af disse Sager som mulig, at de skulde kunne afgjøres i eet a to Retssmøder og derfor ikke skulde behandles som almindelige kriminelle Sager. Offentligheden har man for disse Børns Vedkommende slet ikke videre ønsket, og derfor er der

ingen Betænkelighed ved at unddrage dem Offentligheden. Altsaa efter den nugældende Ret vil det i ethvert Tilfælde bero paa Dommeren, hvor der efter Sagens Beskaffenhed er en Nødvendighed for at faae den behandlet inden lukkede Døre. Det kan ikke indvendes herimod, at, hvis dette var rigtigt, behøvede Kriminal- og Politiretten ikke nu at andrage paa at faae Bemyndigelse til i Reglen at behandle disse Sager inden lukkede Døre; thi Kriminal- og Politiretten vilde ikke have gjort det paa Grund af den enkelte Sags særegne Beskaffenhed, men for overhovedet at kunne fritage Børn for saaledes altid offentlig at udstilles, naar de antages at have gjort sig skyldige i en Lovovertrædelse. Kriminal- og Politiretten ønskede altsaa, at denne nye Lov skulde have givet en langt videre Bemyndigelse end den, Dommeren allerede havde ifølge § 5. Derfor nu Underendringsforslaget vedtages, skulle Sagerne altid behandles inden lukkede Døre, og Forældrene altid have Ret til at overvære det; det vil altsaa ikke komme til at bero paa Dommeren, om det kunde tilstedes eller ikke. Om Dommeren ifølge sit Kjønskab til Personerne havde den fuldeste Overbevisning om, at disse Forældre ønskede at gjøre deres Yderste for at fritage Børnene for den Straf, uagtet han kunde have en temmelig begrundet Mistanke om, at Forbrydelsen var begaaet efter Forældrenes Tilskyndelse, at Forældrene vare medskyldige, uden at dog denne Mistanke var saa begrundet, at Underjørgelsen kunde rettes direkte mod Forældrene, og disse maatte belægges med Arrest, men Mistanken fra Dommerens Side kunde have megen Begrundelse, saa at han kunde vente, at Forhøret slet ikke vilde føre til Noget, naar Forældrene vare tilstede, saa skulde han dog ikke have Ret til at modsette sig det, men være nødt til at spille den Farce, som Forhøret under de Omstændigheder absolut maatte blive. Dermed kan Retssikkerheden virkelig ikke være tjent. — Jeg skal endnu blot tilføie, at Underendringsforslagets Vedtagelse dog kun vilde medføre en saadan ny Bestemmelse for Kjøbenhavns Vedkommende, men den ærede Forslagsstiller vil dog vel ikke paastaa, at den Kjøbenhavnske Ungdom skulde udmærke sig ved Ustyrlighed eller et blødt Gemyt fremfor Ungdommen paa Landet eller i de mindre Kjøbstæder, saa at man af den Grund turde stille Forhørsdommeren i Kjøbenhavn ugunstigere end de andre Forhørsdommere. Jeg maa derfor bestemt fra raade at gaa ind paa Underendringsforslaget og raade til, at man med Hensyn til dette Punkt følger Flertallet, hvis Forslag vil føre til det naturlige Forhold, at allevegne, hvor der Intet er at befrygte af Forældrenes Nærværelse, tilkalbes de til Forhøret, men hvor man har Grund til at vente, at den vil være skadelig for Sagens Oplysning og saaledes for Retssikkerheden, hindres den. — Jeg skal erkende, at den sidste Del af